

תת"ע 7281/12/20 - מדינת ישראל נגד שרה פרלברג

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 7281-12-20 מדינת ישראל נ' פרלברג
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד זרה

נגד

שרה פרלברג

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 3.5.20, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וטענה: "אני מכחישה שהשתמשתי בטלפון סלולרי. הוא נפל לי מהמעמד והרמתי אותו כדי לתת אותו לבת זוג שלי. השוטר עצר לידי צרח עלי, היה מאוד לא סימפטי. אני לא מודה".

בשלב זה, הוסבר לנאשמת, כי גם החזקת הטלפון הנייד הנה עבירה, אך היא עמדה בכפירתה.

ביום 25.1.21, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רנ"ג אריק חכים, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1, שכתוב שסומן ת/2, מזכר שסומן ת/3 וסרטון מצלמת גוף, שסומן ת/4.

מטעם ההגנה, העידו הנאשמת ובת זוגה, הנוסעת ברכב.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 3.5.20, בסמוך לשעה 09:18, נהגה הנאשמת ברכב בנתיב הימני בכביש 4, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעה לק"מ 122.5, נצפתה על ידי עד התביעה, שנהג לימינה, באופנוע משטרתי, כאשר היא אוחזת טלפון נייד בידה הימנית, על רגל ימין, כאשר המסך מופנה כלפיה והיא מביטה על המסך, תוך הורדת עיניה מהכביש.

העד הורה לנאשמת לעצור את הרכב, הסביר לה את מהות העבירה ורשם מפיה את הדברים הבאים: "אני אם חד הורית טיפה חמלה לא עשיתי כלום רק הזזתי את הטלפון לפה".

ב-ת/4, ניתן היה לראות את המתואר בעמוד 4 לפרוטוקול, שורות 22-28.

העד נחקר והשיב כי הבחין בנאשמת מחזיקה בטלפון הנייד, כמתואר בדו"ח.

כאשר נשאל מדוע לא הקשיב לטענתה שרק העבירה את הטלפון הנייד לבת זוגה, השיב כי הבחין בה אוחזת בטלפון הנייד ומביטה במסך.

על פי גרסת הנאשמת, היא נהגה כאמור ובמהלך הנסיעה, הטלפון הנייד נפל מהמתקן והיא תפסה אותו בידה והעבירה אותו לבת הזוג שלה, שישבה לצדה, אך לא עשתה בו שימוש. עוד טענה הנאשמת, כי החוק מתייחס לשימוש ואם היא שמה את הטלפון הנייד על הרגל ולא מסכנת אף אחד, זו לא עבירה ולא נראה לה הוגן לשלם את הקנס ולקבל את הנקודות. עוד נטען, כי אנשים עושים פעולות אחרות במהלך הנהיגה, כמו לאכול או להושיט יד לקחת דבר מה ברכב.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי הרימה את הטלפון הנייד שנפל, אך רק העבירה אותו לבת זוגה, כל זאת כאשר ידיה על ההגה ומבטה לעבר הכביש.

עדת ההגנה, שרון חזות, העידה כי ישבה לצד הנאשמת וכאשר הטלפון הנייד נפל מהמתקן שלו, הנאשמת הזיזה את הטלפון הצידה, אך לא נעשה בו שימוש.

העדה נחקרה והשיבה כי הנאשמת תפסה את הטלפון הנייד מיד כשהוא זז, לפני שנפל, כי זה אסור.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד נסע במקביל לרכב הנאשמת ובצמוד אליו, הבחין בנעשה ברכב בבירור ותיאר את אופן אחיזת המכשיר ואופן נהיגתה של הנאשמת.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא

השלמת פעולת החיוב ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

4. בנוסף, הרי שדי בגרסת הנאשמת בלבד, כדי להרשיעה בביצוע העבירה. הנאשמת הודתה כי אחזה בטלפון הנייד ולו לפרק זמן קצר ביותר ועל אף טענותיה כנגד בחוק ופרשנותו, הרי שהמחוקק קבע באופן ברור וחד משמעי, כי גם אחיזה של מכשיר טלפון נייד, הנה עבירה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשמת עברה עבירה כמיוחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ג אדר תשפ"א, 25 פברואר 2021, במעמד הצדדים